

Ὁ Γερράρδος προσέφερεν ἤδη τὸ ἐμπεριεχόμενον τοῦ σακκουλίου του εἰς τὸν πεινῶντα κυνηγόν, ὅστις κατεδρόχθισε τὸν μαῦρον καὶ ξηρὸν ἄρτον μὲ μεγάλην ὄρεσιν.

Αἰφνης ὅμως ἐξέρχονται τοῦ δάσους οἱ σύντροφοι τοῦ κυνηγοῦ καὶ τότε μὲ ἐκπληξίν του ὁ μικρὸς Γερράρδος ἔμαθεν, ὅτι ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος ἦτον ὁ Μέγας Δοῦξ, ἡ βασιλεὺς τῆς πατρίδος του, καὶ ὅτι διὰ ἐκεῖνα τὰ χωράφια καὶ τὸ δάσος καὶ τὰ πρόβατα ἦσαν ῥδικά του καὶ αὐτὸς ἦτον ὁ κύριός του!.

Ὁ Δοῦξ εὐχαριστήθη τόσον μὲ τὴν τιμότητα τοῦ παιδίου, ὥστε τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ πρόβατα καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ σπουδάσῃ!

Ο ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παρίστανει συμβεβηκὸς λαθὼν χώραν εἰς τὴν Βαβυλῶνα πρὸ 2500 ἐτῶν. Ἡ Βαβυλὼν ἦτο τότε ἡ μεγίστη, πλουσιωτάτη καὶ ἰσχυροτάτη πόλις τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ κατεστράφη ἐξ ὀλοκλήρου, καθὼς προεῖπεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου.

Ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου εἶναι ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ — εἰς τὰ δεξιὰ ἵστανται οἱ ἀρχηγοὶ τῆς σωματοφυλακῆς του, εἰς τοὺς πόδας του κάθηται δοῦλη κρατοῦσα ῥιπίδιον, καὶ ἔμπροσθέν του ἵστανται ὁ προφήτης Δανιήλ.

Ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς προσεκάλεσε τὸν Δανιήλ ἐνώπιόν του, ἦτον ἐν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ὀνειρεύθη, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησε καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς του ἠδύνατο νὰ τὸ εὕρῃ, οὐδὲ τὴν λύσιν του νὰ τῷ δώσῃ, διὰ τοῦτο ἦτο πολὺ ὠργισμένος καὶ διετάξε νὰ φονευθῶσιν ὅλοι. Δὲν νομίζετε, ὅτι ὁ μέγας ἐκεῖνος βασιλεὺς ἦτο μωρὸς νὰ ζητῇ τοιαῦτα πράγματα ἀπὸ θνητούς; καὶ ὅμως τὰ ἐζητήσε καὶ τὸ πρᾶγμα ἦτον ἐκ Θεοῦ, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ Μεγαλειότης τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ.

Ὁ Δανιήλ ἦτον ἐβραῖος αἰχμάλωτος, φερθεὶς εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἐνῷ ἦτο παιδίον, ἐφοβεῖτο ὅμως καὶ ἡγάπα καὶ ὑπῆκουε τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἐξ ὕψους σοφίαν καὶ σύνεσιν ὑπεράνθρωπον. Οὗτος ὁ Δανιήλ διὰ τῆς θείας βοήθειας εὗρε τὸ ὄνειρον καὶ ἔδωκε καὶ τὴν ἐξηγήσιν του εἰς τὸν βασιλέα.

Τὸ ὄνειρον αὐτὸ ἦτο θαυμαστόν· ἦτο περὶ ἐνὸς μεγάλου ἀγάλματος κατεσκευασμένου ἐκ χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, σιδήρου καὶ πηλοῦ (ἴδε Δαν. κεφ. 6' 27—35.) Τὸ ἄγαλμα τοῦτο πρέπει νὰ ἐξίππασε πολλὸν τὸν βασιλέα· ἦτο θαυμαστὸν προσέτι, διότι εἶχε σκοπὸν νὰ διδάξῃ αὐτὸν ἐν ὥραιον καὶ ὠφέλιμον μάθημα — νὰ φανερώσῃ ποῖα ἔθνη θὰ διεδέχοντο ἀλλήλα μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Βαβυλῶνος μέχρι τῆς στερεώσεως τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸ ὄνειρον ἦτο θαυμαστόν καὶ κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι ταῦτα γεγονότα διεκονώθησαν· δὲν ἐγένετο δι' ἀπλῆς καὶ καταληπτῆς γλώσσης, ἀλλὰ διὰ τινος συμβόλου, — τοῦ συμβόλου μιᾶς εἰκόνος ἢ ἐνὸς ἀγάλματος· τὰ διάφορα ἔθνη, ἅτινα ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀναφέρονται κατ' ὄνομα, ἀλλὰ παρίστανται διὰ διαφορῶν μετάλλων, ὡς λ.χ. χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ, σιδήρου κτλ. ἐκ τῶν ὁποίων τοῦτο ἦτο κατεσκευασμένον. Ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ σταλῇ ἄγγελον ἢ προφήτην νὰ γνωστοποιήσῃ ταῦτα εἰς τὸν βασιλέα, ἢ ἠδύνατο νὰ τοῦ ἠμιλήσῃ διὰ φωνῆς ἐξ οὐρανοῦ, ἀλλὰ δὲν το ἔπραξεν· ἀντὶ τούτων ἐξέλεξε τὸ ὄνειρον, — ὅπως ἔπραξε καὶ πρότερον· πολλάκις εἰς τὸν Ἰωσήφ, φανερώσας εἰς αὐτὸν τὸ ἀξίωμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀναβῇ μίαν ἡμέραν, καὶ εἰς τὸν Φαραῶ, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, καὶ εἰς ἄλλους. Ὁ Θεὸς ἔχει πολλοὺς τρόπους, διὰ τῶν ὁποίων μᾶς διδάσκει καὶ κοινοποιεῖ ὅ,τι θέλῃ ἡμεῖς νὰ γνωρίζωμεν, καὶ τοὺς τρόπους τούτους τοὺς μεταχειρίζεται ὅπως καὶ ὅτε αὐτὸς βούλεται.

(ἀκολουθεῖ.)